

i den nærmeste Tid, hvilke Muligheder der er for at bygge her og der, kan faa billigere Grunde, end man ellers vilde kunne faa. Det skal jeg imidlertid ikke komme nærmere ind paa, og det er heller ikke det, der har været det centrale ved Bedømmelsen af, hvorvidt et saadant Forslag skulde forelægges Rigsdagen eller ej.

Det ærede 8de Medlem for 5te Kredse mente, at Loven rimeligvis vilde betyde forøgede Udgifter i Centraladministrationen. Det er ikke mit Indtryk af vore Forhold i Indenrigsministeriet, at vi, fordi dette Forslag vedtages, skulde være nødsaget til at ansætte nye Embedsmænd; jeg tror, at vi er i Stand til at udføre det Arbejde, som er forbundet med denne Lov, uden at forøge Antallet af Tjenestemænd i Indenrigsministeriet. Ellers er det selvfølgelig rigtigt, at Foranstaltninger som dem, der her er Tale om, ikke kan iværksættes, uden at der kommer visse Udgifter, men jeg tror, at man ved Bedømmelsen af Forslagets Værdi kan se bort fra disse Udgifter; de vil være uvæsentlige.

Meget rigtigt bemærkede det ærede Medlem, at det centrale i Lovforslaget er Bestemmelsen i § 2, 4de Punkt, der omhandler Bebyggelsesarterne og deres Fordeling. Det øvrige, der findes i § 2 forud for denne Bestemmelse, har man, som meget rigtigt bemærket af det ærede Medlem, delvis Beføjelse til at foretage eller iværksætte, navnlig da i hvert Fald i Købstæderne. Derimod volder det jo Vanskeligheder, for ikke at sige, at det er helt umuligt, med de Beføjelser, man nu har, at forhindre en Bebyggelse, som man absolut maa være imod. Det er klart, at en Kommune ikke kan være ligegyldig overfor Spørgsmaalet om, hvor en generende Fabrikvirksomhed skal lægges, men dette kan den, som Forholdene nu er, med den Beføjelse, Kommunen nu har, faktisk ikke øve nogen næneværdig Indflydelse paa.

Det ærede 8de Medlem for 5te Kredse gjorde nogle kritiske Bemærkninger overfor §§ 12 og 13. § 12 er en Paatale-Paragraf, en Paragraf, der indeholder den Bestemmelse, at Paatale af visse Overtrædelser ogsaa kan finde Sted efter Begæring af et Ejerlaug, og i § 13 staar der, at Bistand skal ydes til Gennemførelse af saadan Paatale, som Ejerlauget indlader sig paa at fremsætte Begæring om. Jeg maa sige, at jeg tillægger ikke disse to Paragraffer nogen synderlig vidtgaende Betydning. Vel kan der indenfor en Kommunes Omraade oprettes saadanne Ejerlaug; nogle Grundejere, et Interessentskab

kan øje et betydeligt Jordomraade, og de kan da i Forbindelse med Kommunalbestyrelsen planlægge, hvorledes dette Areal skal benyttes, skal bebygges, hvorledes Vejene og Kloakeringsforholdene skal være, eventuelt Beplantningsforholdene o. s. v., alt selvfølgelig indenfor Rammen af Lovforslaget, og saa skal der efter de to Paragraffer kunne gives dette Ejerlaug eller Interessentskab Ret til — hvis nogen gik deres Rettigheder for nær, hvis der var en eller anden blandt dem, som ikke vilde rette sig efter de givne Forskrifter — at faa Paatale iværksat. Men i og for sig er det min Opfattelse, at disse to Paragraffer egentlig ikke kan siges at være aldeles nødvendige; Byplanen kunde i og for sig være lige god eller lige daarlig, selv om man ikke havde de to Paragraffer, for man vilde i Lovens almindelige Bestemmelser og i den Beføjelse, der i øvrigt gives Indenrigsministeren, sikkert have alle fornødne Midler i Hænde til at faa Forholdene ordnet paa betryggende Maade. Men under alle Omstændigheder er det givet, at man ikke ved disse to Paragraffer paa nogen Maade vil give, om jeg saa maa sige, Andenmand, halvt uvedkommende, Adgang til at øve en særlig Indflydelse overfor Trediemands Rettigheder.

Den ærede Ordfører for Venstre gjorde endvidere nogle Bemærkninger om § 14, hvorefter København og Frederiksberg holdes delvis udenfor Loven. Efter § 14 gælder Loven ikke for Staden København og for Frederiksberg Kommune, men kan efter vedkommende Kommunalbestyrelses Indstilling ved kongelig Anordning udvides til disse med de Forandringer og Lømpelser, der skønnes hjemlede ved disse Kommuners særlige Forhold. Københavns Kommune har ønsket denne Bestemmelse indsat. Som bekendt har der her i Rigsdagen været fremsat et vidtgaende Forslag om Bebyggelsesforholdene i København. Lovforslaget blev ikke vedtaget. København mente, at det, som Forholdene laa nu, var bedst, at man nøjedes for Københavns Vedkommende med at have denne Paragraf. Jeg vil i alt Fald for mit eget Vedkommende som Indenrigsminister mene, at selv om Paragraffen vedtages uforandret, hvorefter man kan sætte Loven i Kraft for de to Kommuners Vedkommende ved kongelig Anordning med de Forandringer og Lømpelser, som skønnes hjemlede ved de paa-gældende Kommuners særlige Forhold, vil dette alligevel ikke give Indenrigsministeren en Beføjelse til at handle fuld-